

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobkyně: **J. K.**
bytem V., S.

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2017, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 3. 5. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2017, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2017, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná podle § 61a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), rozhodla, že žalobkyni od 16. 3. 2017 náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně starobní důchod ve výši 5 162 Kč měsíčně.

2. Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle přílohy k zákonu o důchodovém pojištění důchodový věk žen se dvěma dětmi narozených v roce 1952 činí 60 let. Důchodový věk žalobkyně je tedy nižší než 65 let. Podle § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění proto nárok žalobkyně na invalidní důchod zaniká dosažením 65 let, tj. 16. 3. 2017, a současně dochází k přeměně na důchod starobní. Nedochází nově k výpočtu starobního důchodu, neboť ten náleží ve stejné výši, jako dosavadní invalidní důchod, což je 5 162 Kč měsíčně. K námitkám žalobkyně žalovaná uvedla, že dne 6. 1. 2016 podala žalobkyně žádost o změnu výše invalidního důchodu, která byla rozhodnutím žalované ze dne 6. 4. 2016 zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované o námitkách žalobkyně ze dne 1. 6. 2016. Proti němu žalobkyně podala žalobu, o které dosud probíhá soudní řízení. Za stávajícího stavu byla tedy žalobkyně k 16. 3. 2017 poživatelkou invalidního důchodu druhého stupně, který ji podle § 61a zákona o důchodovém pojištění dosažením 65 let zanikl a současně jí vznikl nárok na starobní důchod ve výši dosavadního invalidního důchodu. Závěrem žalovaná opět zdůraznila, že starobní důchod, který žalobkyni náleží podle napadeného rozhodnutí, nebyl nově vypočítáván, ale jeho výše se odvíjí od výše invalidního důchodu ke dni 16. 3. 2017.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že období pěti let, v němž pečovala o svou nemocnou matku, mělo být započteno do doby jejího důchodového pojištění.
4. Krajský soud v Praze po ověření, že žaloba byla podána včas, je přípustná a splňuje formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť má za to, že k takovému postupu byl oběma účastníky udělen souhlas, neboť se nevyjádřili k výzvě soudu, zda s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalované ze dne 24. 1. 1994, č. j. X, byl žalobkyni přiznán částečný invalidní důchod. Rozhodnutím žalované ze dne 23. 8. 2011, č. j. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění potřebné doby pojištění. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2016, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2016, č. j. X, jímž byla zamítnuta její žádost o změnu výše invalidního důchodu, neboť žalobkyně byla nadále invalidní ve druhém stupni.
6. Dne 10. 3. 2017 vydala žalovaná prvoinstanční rozhodnutí, jímž rozhodla, že žalobkyni podle § 61a zákona o důchodovém pojištění od 16. 3. 2017 namísto invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně náleží starobní důchod, který činí 5 162 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, v nichž žádala plnou výši starobního důchodu, neboť jí nebyla započítáno pětileté období péče o její nemohoucí matku; a invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Napadeným rozhodnutím žalovaná námitky žalobkyně zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
7. Podle § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 30. 6. 2017, „[n]árok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[s]tarobní důchod, na který vznikl nárok podle odstavce 1, náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod.“

8. Žalobkyně v žalobě namítla, že jí do doby důchodového pojištění mělo být započteno období, v němž pět let pečovala o svou nemocnou matku. Uvedená námitka však neodpovídá předmětu žalobou napadeného rozhodnutí a nelze jí přisvědčit. Je nutno zdůraznit, že napadeným rozhodnutím nebyl žalobkyni přiznán starobní důchod podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 zákona o důchodovém pojištění, nýbrž pouze došlo k přeměně jejího dosavadního invalidního důchodu na důchod starobní. Ten jeho poživateli náleží ve stejné výši, jako mu dosud náležel invalidní důchod (viz výše citovaný § 61a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Invalidní důchod již dříve přiznaný žalobkyni tak byl jen přeměněn na důchod starobní.
9. Podmínky pro tuto přeměnu stanoví § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pouze dvě: (1) dosažení věku 65 let (případně důchodového věku, je-li vyšší); a (2) existence nároku na invalidní důchod k tomuto okamžiku. Doba důchodového pojištění poživatele přeměněného starobního důchodu tedy není rozhodující jak pro samotný nárok na něj, tak pro jeho výši. Žalovaná se ve svém rozhodnutí oběma podmínkami dostatečně zabývala, neboť dovodila, že důchodový věk žalobkyně byl nižší než 65 let, kterých žalobkyně dosáhla k 16. 3. 2017. K tomuto okamžiku byla žalobkyně poživatelkou invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně, neboť její poslední žádost o změnu výše byla žalovanou zamítnuta, přičemž toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalované ze dne 1. 6. 2016 potvrzeno a námitky žalobkyně zamítnuty. O žalobě proti tomuto rozhodnutí nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Soud dodává, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že o této žalobě rozhodl teprve rozsudkem ze dne 21. 8. 2017, č. j. 42 Ad 8/2016 – 74, tj. až po vydání napadeného rozhodnutí, a to tak, že žalobu zamítl. Uvedený rozsudek zdejšího soudu je pravomocný, byť je soudu známo, že žalobkyně proti němu podala kasační stížnost, o níž nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.
10. Nelze tedy než souhlasit s klíčovými závěry žalované a zopakovat, že výše starobního důchodu vzniklého přeměnou invalidního důchodu se nově nevypočítávala, neboť se odvíjela od výše dosud vypláceného invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně. Ten v případě žalobkyně ke dni 16. 3. 2017 činil 5 162 Kč měsíčně a proto byl i přeměnou nově vzniklý starobní důchod přiznán v téže výši. Ani v případě stanovení výše přeměněného starobního důchodu tedy žalovaná nepochybila. Případné započtení doby péče o matku žalobkyně do doby důchodového pojištění nemůže mít na výši této částky žádný vliv. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Ads 358/2017-53 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož *„v případě přeměny invalidního důchodu na důchod starobní z důvodu dosažení 65 let věku, se jedná o formální rozhodnutí, ve kterém nejsou znovu posuzována kritéria pro přiznání invalidního důchodu. Není tedy ani možné, aby žalovaná v rámci tohoto rozhodnutí výši důchodu jakkoliv změnila.“* Soud proto námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.
11. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Soud neprovedl důkaz potvrzeními o době péče o matku, které žalobkyně přiložila k žalobě, neboť, jak bylo výše vysvětleno, skutečnost, která jimi má být prokázána – doba pojištění žalobkyně – je nerozhodná z hlediska posouzení věci samé. Provedení těchto důkazů by tedy bylo nadbytečné.

13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná, byť byla naopak plně úspěšnou, taktéž nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť projednávaná věc je věcí důchodového pojištění. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. září 2018

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce